

”När Israel var ung fick jag honom kär”

Trollhättan, 2006

David Svärd

Ingen profetia i Skriften har kommit till genom någon människas egen utläggning. Ingen profetia har burits fram genom någon människas vilja. Utan ledda av den helige Ande har människor talat vad de fått från Gud. Profeterna förutsade Kristi lidanden och den härlighet som skulle följa. (2 Pet 1:11, 20-21)

Vi ska läsa en text från profeten Hosea och tolka den utifrån detta profetiska perspektiv. Och söka paralleller med vad Nya testamentet lär oss om Kristus.

¹När Israel var ung fick jag honom kär, och ut ur Egypten kallade jag min son. ²Men ju mer de har blivit kallade, desto mer har de dragit sig undan. Åt baalerna offrar de och åt de uthuggna bilderna tänder de rökelse. ³Ändå var det jag som lärde Efraim att gå och som tog dem upp i mina armar. Men de förstod inte att jag ville hela dem. ⁴Med lena band drog jag dem, med kärlekens band, jag var för dem lik en som lättar oket över deras nackar, jag böjde mig ner till dem och gav dem mat. (Hos 11:1-4)

När Israel var ung fick jag honom kär (v. 1)

Det var inte för att Israel var större än de andra folken som Gud fäste sig vid dem. Tvärtom var de mindre än alla andra folk. Och trots att allt i universum tillhör Herren, var det ändå Israels fäder som Herren fäste sig vid i kärlek. Han utvalde dem och älskade dem. (5 Mos 7:7-8) Gud är kärlek. Och han är fri att välja vem han vill. Han är ju Gud, och inte beroende av någon.

Men genom Kristus har skiljemuren mellan judarna och de andra folken raserats och Guds utväljelse gäller nu alla folk, fullt ut. Du och jag är kallade, vi är utvalda, vi är älskade. När du var ung fick Herren dig kär. Ja, antagligen redan innan du fanns.

Och ut ur Egypten kallade jag min son (v. 1)

Gud förde Israel ut ur slaveriet i Egypten. Där var de förtryckta och fick arbeta hårt. Faraos hade ett förhärdat, hårt hjärta som inte ville släppa folket fritt. Men genom sina mäktiga, väldiga gärningar, genom tecken och under förde Herren sin son Israel ut ur Egypten. Han gjorde dem fria från slavdrivarna. Han ledde dem på en vandring in i ett land som överflödade på det som var gott. Israel var ju Guds son. Han var son till Isak, som var son till Abraham, som var son till ... o.s.v., som var son till Adam, som var son till Gud, enligt

Lukas. Matteus berättar också att detta handlar om Jesus Kristus. Josef tog ju sin familj och flydde bort från kung Herodes mordiska planer till Egypten.

Där stannade han tills Herodes hade dött, för att det skulle uppfyllas som Herren hade sagt genom profeten: *Ut ur Egypten kallade jag min son.* (Matt 2:15)

I Kristus är också du och jag Guds söner. Och han har fört oss ut ur syndens slaveri. Han har befriat oss från djävulens välde och fört oss in i sitt rike av ljus. Jag vill att ni ska veta. Så långt tillbaka jag minns har jag trott på Jesus, men om inte han hade frälst mig från den synd jag begått och räddat mig när jag frestats att synda så hade nog mitt liv varit en enda stor röra.

Men ju mer de har blivit kallade, desto mer har de dragit sig undan. Åt baalerna offerar de och åt de uthuggna bilderna tänder de rökelse. (v. 2)

Gud sände många profeter till Israel som kallade folket att hålla sig till förbundet med Gud, att följa Guds befallningar och bud. Men folket var många gånger motsträvt. De tillbad avgudar och begick så andligt äktenskapsbrott, med sin man Herren. Vilken smärta och sorg för Gud, som t o m beskriver sig som svartsjuk.

Kanske känner du till någon som har dragit sig undan. Någon som har hört Guds ord förkunnas många gånger. Någon som Gud har kallat upprepade gånger. Kanske rent av du finns här som i ditt hjärta har dragit dig undan Guds kallelse.

Jag vädjar: Blås liv i den nådegåva som du har fått av Gud. Gräv inte ner din talent. När jag fick avbryta min ungdomspastorstjänst i Norrtälje blev jag lite förvirrad. Jag upplevde ju att jag hade sagt ja till Guds kallelse när jag trädde in i tjänsten. Men så gick liksom kroppen sönder: rösten höll inte. Och när jag hade slutat fanns en frestelse att tvivla på det Gud hade sagt och på kallelsen. Men Herren påminde mig flera gånger, och påminner, om att hans planer för mig stod fast.

Ty sina nådegåvor och sin kallelse kan Gud icke ångra. (Rom 11:29)

Ändå var det jag som lärde Efraim att gå och som tog dem upp i mina armar. (v. 3)

Gud vårdade sig om sitt folk som en far och som en mor. När man lär sig att gå kan det hända att man faller. Finns det några mammor eller pappor som kan bekräfta det? Nu ska vi överföra den bilden på barnskapet hos Gud.

Säg också till dem: Så säger Herren: Om någon faller reser han sig då inte upp igen och om någon går vilse vänder han då inte om? (Jer 8:4)

Ty den rättfärdige kan falla sju gånger och resa sig igen (Ords 24:16)

Jag har snavat eller fallit många gånger, men jag har rest mig upp igen. Jag har kommit inför nådens tron och Gud har tagit mig upp i sina armar.

⁸Gläd dig inte över mig, du min fiende. Om jag har fallit, skall jag resa mig igen. ... ¹⁰Mina ögon skall se på honom, hur [min fiende] trampas ner som smuts på gatan. (Mika 7:8,10)

Vi väntar på att vår fiende (djävulen) ska få sitt slutgiltiga straff. Och medan vi väntar vill vi inte ge fienden något tillfälle att glädje sig. Så, res dig upp igen. Gå hem till Gud. Det är inte han som är din fiende.

Men de förstod inte att jag ville hela dem. (v.3)

Gud vill hela sitt folk Israel och vi kan läsa i Gamla testamentet om olika helandeunder som sker. När vi kommer till Jesu liv, så förstår vi verkligen att Gud vill hela sitt folk. Jesu tjänst var ju i regel riktad till judarna. Han var sänd till de förlorade fåren av Israels hus och först efter sin uppståndelse befäller han sina lärjungar att gå ut och göra alla folk till lärjungar.

Ibland tycker jag att Jesus gör så många helandeunder. Han botar så många från sjukdomar och alla slags krämpor och även från besättelse. Även ett antal icke-judar, hedningar, sådana som oss botar han. I apostlarnas tjänst skedde också många och märkvärdiga helanden. Det finns t.o.m. en nådegåva i Guds församling som går ut på att bota. Förstår vi att Gud är intresserad av att hela oss – även på insidan?

Med lena band drog jag dem, med kärlekens band, jag var för dem lik en som lättar oket över deras nackar, (v. 4)

Guds ord är visserligen skarpt som ett svärd, men när Gud drar oss till sig gör han det med stor kärlek och mildhet. Jesus sade så här:

Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt. (Matt 11:28-30)

Hebreerbrevets författare uppmanar oss att ”lägga bort allt som tynger, och särskilt synden”. Synden och skulden är en tung börda att bära, men Guds bud är inte tunga. Det är inte en börda att leva rättfärdigt, utan det är det som ger verklig glädje och frid, frihet. Visst kan det innebära lidande att gå Guds väg, men jag menar verkligen vad jag säger när jag säger att: Det är bara hos Honom min själ får verklig ro. Jag nöjer mig inte med mindre i livet än trons vila. Livets svårigheter känns överkomliga när jag möter honom. Det är Jesus vi behöver. Han kan hjälpa dig.

Jag böjde mig ner till dem och gav dem mat (v. 4)

Under vandringen i öknen skickade Gud mat till israeliterna. De fick fågelkött och han gav dem mannbröd från himlen att äta. Men Jesus säger också:

Jag är det bröd som ger liv, det bröd som har kommit ner från himlen. Den som äter av det brödet skall leva i evighet. Och brödet jag ger är mitt kött, för att världen skall leva. (Joh 6:51)

Jesus är livets bröd. Den som kommer till honom skall aldrig hungra och den som tror på honom skall aldrig någonsin törsta. Alltså kan vi äta Jesu kött och dricka hans blod genom att tro på honom och komma till honom. Genom tron kan vi även göra detta i nattvarden.